BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 123 - 25 Kuruş

20 - Eylül - Çarşamba - 1950

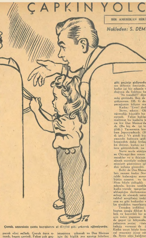

31/2
GÜZELDİ DEĞİL Mİ ?
EVET!
PAVLO BAKLAYI YAVAŞ YAVAŞ AĞZINDAN ÇIKARDI.
ONUN, ŞİMDİ DE GÜZEL OLDUĞUNU SÖYLİYEBİLİRİM
NEDEN „ŞİMDİ DE" DEDİNİZ. YOKSA „YAŞIYOR MU? SAĞ MI?
EVET.. SAĞ.. YAŞIYOR. FAKAT RİCA EDERİM HEYECANLANMAYIN..
KONTES İNANMADI. GÜLÜMSEDİ:
İMKÂNI YOK!.
SİZE YAŞIYOR DİYORUM. ŞİMDİ TAM 22 YAŞINDA. MİLÂNODA OTURUYOR. ONU KAÇIRAN ADAM VESİKALARINI DEĞİŞTİRMİŞ. KENDİ KIZI GİBİ GÖSTERMİŞ
KIZINIZI SİZDEN PARA KOPARMAK İÇİN KAÇIRMIŞ. SONRA İSVİÇRE POLİSİNİN TAKİBİNDEN KORKMUŞ İTALYAYA KAÇMIŞ.
ARKASI VAR
123/2

ÇAPKIN YOLCU!

BİR AMERİKAN HİKÂYESİ

Nakleden: S. DEMİRCİ

Çocuk, annesinin çanta kayışlarını at dizgini gibi çekerek eğleniyordu.

Ekspres Fort Wayne'den hareket edeli, yani Steve trene bineli on beş dakika kadar olmuştu. Ve şimdi rahat koltuğuna gömülmüş olan genç adam çabucak okuyup bitirdiği sabah gazetesinin üstünden etrafını süzmekle meşguldü.

Gözleri birdenbire, koridorun öbür ucunda duran dört, beş yaşlarında cin gibi bir kız çocuğuna ilişiverdi. Başı altın renkli bukleleria süslü bu yaramaz, annesinin omuzunda asılı çantanın kayışlarını dizgin gibi kullanarak kendini ata binmiş farzedip, eğleniyordu.

Steve kadına baktı. Eşine nadir rastlanır güzellerden biriydi bu.

Onun da altın gibi sarı saçları, mavi gözleri ve biçimli bir vücudü vardı.

Herhalde Chicago'ya gidiyorlardı. Çünkü görünüşlerine bakılırsa, daha kısa bir yolculuk için böyle lüks mevkide seyahat etmek masrafını göze alacak kadar zengin değillerdi.

Fakat, sakın üstleri başları perişandı ve yırtık pırtıktı zannetmeyin. Sadece çok basit giyinmişlerdi, o kadar. Kadının üzerinde, parmağındaki altın halkadan başka hiçbir mücevher yoktu. Bebek de her yerde görebileceğiniz çocuklar gibi sade ve temiz giyinmişti.

Steve, bekâr ve çapkın bir adamdı. Üstelik de sarışınlara bayılırdı. Böyle vaziyetlerde nasıl hareket etmek lâzım geldiğini gayet iyi bildiğinden, anne ile ahbap olabilmek için, işe çocuktan başlamayı aklına koydu. Zira hiçbir anne, çocuğuyla meşgul olan kimselere karşı lâkayt kalamazdı.

Küçük çocuklardan herkes hoşlanır ve onlar bilhassa trenlerde hiç rahat durmayıp mütemadiyen yaramazlık ederler. Zeki bir adam için de, böyle yaramaz bebeklerin dikkatini çekip kendisini sevdirmek pek kolaydır. Hele bu adam Steve gibi hoşsohbet ve nüktedan olursa bu arada annenin de teveccühlerine mazhar olmamak için hiç bir sebep kalmaz.

Yerinden kalkıp o tarafa doğru yürüdü ve küçük yaramaza göz kırparak elini salladı. Çocuk önce utandı, başını çevirdi. Fakat çok geçmeden omuzunun üzerinden gizli gizli Steve'i süzmeğe başladı. Onu görünce annesinin bacaklarının arasına sakladığı yüzünü de, artık meydana çıkarmıştı. Steve hemen altın dolma kalemlerini birbirine vurarak güldü ve bebek ona sokuldu.

Steve çocuğa kalemlerin kapaklarının nasıl takılıp çıkarıldıklarını ve kurşun kalemin ucunun nasıl içeri dışarı hareket ettiğini gösterdi.

Bu arada cazip anneye dönerek: "Çocuğunuz maşallah çok sevimli, demeyi de ihmal etmemişti. Yolculuk Chicago'ya mı?"

"Des Moines'a gidiyoruz."

Zeki Steve, bunun için DB, G istasyonunda aktarma yapmaları icap ettiğini hemen kestiriverdi. O da, Daven Port'a gitmekte olduğundan aynı yerde trenden inecekti. Zira bu seyahatten maksadı, Iowa'daki arazisini gözden geçirmekti. Fakat Deven Port'a dönüşte de uğrayabilirdi. Bu işi biraz geciktirse Evet, DB, G'de onlarla beraber istasyona çıkacak ve Des Moines için iki kişilik yer ayırtıp biletleri alacaktı. Hem de yanyana iki yer. Böyle olunca da artık kadının samimiyeti ilerletip tatlı hayallerini hakikat yapmak işten bile değildi.

Güzel sarışın belki de Des Moines'da yalnız başına kalacaktı. Sonra, anne kız ya evlerine gidiyorlardı, yahut da evlerinden ayrılmışlardı ve Steve henüz bunu bile öğrenememişti. Eğer seyahatlerinden maksat annesini, teyzesini veya bu cinsten birini ziyaret etmek idiyse, kadının kısa bir zaman sonra sıkılarak kokteyl partilere, dansalara ve otomobille şehir civarında şöyle bir dolaşmıya can atacağı da gayet tabiî idi.

Steve kendisinin kolay kolay mukavemet edilemiyecek erkeklerden olduğunu bilirdi. Pastahanelerdeki sevimli garsonlar ve fıkıdak tezgâhtar kızlar böyle düşündüklerini ondan hiç saklamazlardı çünkü. Haftada 150 dolar kazanıyor, kiradaki arazisinden gelen hatırı sayılır bir miktarı da buna ekleyince gül gibi geçinip gidiyordu. Ve bu sarışın dilberin önünde, vaziyeti bu kadar iyi bir adamla tanışmamış olduğunu da hatırım hesabilirdi.

"Ne tesadüf!" diye hayrete düşmüş göründü. Ben de Des Moines'a gidiyorum. DB. G de aktarma yapacağımızı biliyor musunuz?"

Kadın: "Evet! dedi. Biliyorum."

Steve, adının Olivia olduğunu öğrendiği küçükle bir müddet daha oynadı. Fakat hakkında edindiği malûmat bu kadarla kalmamıştı. Ana kız Des Moines'da oturuyorlardı. (Bu hiç de iyi bir havadis değildi.) Yaramazın binbaşı olan babası Japonyadaydı. (Bu mükemmeldi işte.) Ve şimdi büyük babasının yanında kalmaya gidiyorlardı. (Bu hepsinden daha fevkalâdeydi. Çünkü ihtiyar, kadını ne kokteyl partilere götürebilirdi, ne de dansa...)

Steve acele etmiyordu. Nasıl olsa Chicago'dan sonra yanyana oturacaklar ve o ikisinin de biletlerini almak suretiyle ondan ayrı bir samimiyet gösterince işler kendiliğinden yoluna girecekti.

Belki de Des Moines'a yaklaştıkları zaman kadın Steve'e hangi otelde kalacağını sorarak, ona büsbütün cesaret ve ümit verecekti. Hem böyle yakışıklı ve bekâr bir adamla, kocası uzaklarda olan bir kadın trende tanışırlarsa, ortada bu ahbaplığın ilerlememesi için hiçbir sebep de olmazdı zaten. Steve müstakbel sevgilisini teshir etmek için ona ne gibi hediyeler vereceğini daha şimdiden tasarlamıya başlamıştı.

Trenden indikleri zaman Steve baştan ayağa dikkat kesildi. Tecrübeli ve becerikli bir seyyah olduğu için neler yapması lâzım geldiğini de gayet iyi biliyordu. Hamala eşyalarının yerini gösterirken bolca bahşiş vermeyi de ihmal etmedi. Kadın onun böyle kendisi için masraf etmesine itiraz edecek olduysa da, Steve elini kaldırarak: "Çok rica ederim, dedi. Benden bu zevki esirgemeyin..."

Peronda duran bavullarını taşıyacak motörlü arabayı beklemiye dahi tahammülü yoktu. Kırmızı kasketli bir çocuğa seslenerek: "Bunlar DB. G gişesinin önüne götürülecek, yavrum," dedi.

Sonra hemen kadına döndü ve: "Siz rahatsız olmayın, efendim, diye gülümsedi. Ben çabucak biletlerinizi alıp gelirim. Bu işlerin yabancısı sayılmam zaten..."

Kadın: "Fakat, dedi. Biz önceden telgraf çekerek yerlerimizi ayırtmıştık.."

"Ne çıkar efendim, ayrılan yerlere ait biletleri nasıl olsa alacak değil misiniz? Siz Olivia ile meşgul olurken, ben de bu işi çabucak hallediveririm. (O anda, Allahtan kadınının yanında bir yer bulabilmekten gayrı hiçbir şey istemiyordu.) Telgrafta hangi ismi vermiştiniz?"

(Arkası 14. sayfada)

BİNBİR ROMAN
Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası
ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara cad. No. 36 - İstanbul
ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira
Sahibi: TAHSİN DEMİRAY
Yazı işlerini fiilen idare eden:
CELAL DEMİRAY
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

GİZLİ KUVVETLER

Nakleden: Nurullah TİLGİN

Aşk ve Macera Romanı: 28

Step başını salladı ve birdenre:

— Ronni elindeki (Midvell-Traction) hisse senetlerini mütemadiyen satmaktadır. Herhalde bunu siz de biliyorsunuz değil mi?

Diyerek Mervil'in farkedemediği bir hiddet hareketi göstererek:

— Onun kafasını koparacağım Mervil! Evet kafasını koparacağım o alçak köpeğin.

Dedikten sonra bir an durdu ve sonra:

— Fakat ben işi halledeceğim. Ona bir hisse senedi ile bir de çek vermiştim. Bir dakika müsaade ediniz!

Diyerek yerinden kalktı ve telefonu açarak bir numara çevirdi ve sonra telefona söylendi:

— Evet, ben Step'im. Ronald Morel'e ödenmesi icabeden bir çek, ödenmiş ve hesabıma geçirilmiş midir? Bir dakika bekliyebilirseniz size çekin numarasını söyliyebilirim.

Diyerek masaya gitti ve bir çekmeceyi açarak çek defterini çıkarıp koçanları aradı ve sonra telefona gelerek:

— Orada mısınız? Çek 17 Martta keşide edilmiştir. Numarası (Lİ V. 971842) dir.

Dedi. Telefonla konuşurken göz ucuyle de doktora bakmakta idi. Devam ederek:

— Nasıl. Henüz ibraz edilmemiş mi? Çok güzel..

Diyerek telefonu kapattı. Doktora dönerek:

— Şayet ona çek ödenmiş olsaydı belki o hırsız köpek için daha kolay olurdu. Ama böyle yapmamış. Ona elindeki (Küçük - River) hisse senetlerini bana ciro etmesi için bir mektup yazmıştım. Ben de ona sizin yaptığınız gibi bir lûtuf yapmağı düşünmüştüm Mervil, dedi.

Doktor soğuk bir tavırla cevap vererek:

— Belki o bu lûtfunuzu kabul etmek istememiştir; dedi.

Step tehditle:

— Böyle şakaları bırakınız doktor.. Benimle beraber geliniz. Şimdi ona gideriz ve hisse senedi ticaretini onun burnundan nasıl getireceğimi görürsünüz. Lütfen evvelâ ona geleceğinizi telefon ediniz. Fakat benim de beraber geleceğim hakkında ona bir şey söylemeyiniz. Sonra kapatmasını bir yere gönderir.

Ronni'nin erkenden giyinmiş olması her ikisinin de hayretini mucip olmuştu.

Step selâmlıyarak:

— Sabah şerifler hayırlar olsun Ronni! dedi.

Sizinle şu bizim hisse senetleri işini halledebilmem için Morel'e refakat etmeği düşündüm. Hisse senetlerini doldurup imzalamayı unutmuşsunuz galiba!.

Ronni safiyane bir tavırla ve hayretle cevap verdi:

— Ya öyle mi? Sizden geçenlerde bir mektup almıştım. Demek bu mektup bu işe ait idi ha!.

Diyerek masanın çekmecesini açtı birçok mektuplar çıkardı. O çekmeceyi karıştırırken Step te gözlerini açmış onlara bakıyordu. Mektubu buldu ve içinden çek ve hisse senetlerini çıkardı.

Step göstererek:

— İşte şu hisse senedindeki mühürün altına imzalamağı unutmuşsunuz dedi. Ronni kalemini eline aldı. Sonra imzalamaktan imtina ederek:

— Bu suretle on iki bin Küçük - River - Hisse senedi) nden beş binini çıkarmış oluyoruz. Bunlar da kendi kıymetlerinden fazla değildir değil mi? dedi.

Step:

— Ben size hisse senetlerini verdiğim zaman bunlar 12 de mi idi.. diye cevap verdi.

— Peki ama niçin bunları bana göndermiştiniz.. Bendeki hisse senetlerinin satılmasını istediğinizi hatırımdan bile geçirmemiştim.

Step burada büyük bir hata yapmıştı. Yalnız;

-Biz evvelce böyle karar vermiştik ya» demiş olsa idi Ronni son hisse senedini de imzalıyacaktı. Zira Ronnide her olanı derhal unutmak illeti vardı. Fakat Step böyle söylemiyerek:

«Hab şöyle.. Yakamı bırakın lütfen..»

— Bu işin sizin arzunuza göre olması icap edeceğini size kim söyledi. Diyerek masaya yumruğunu şiddetle vurduğu zaman masa üzerinde bulunan bütün eşyalar yerlerinden oynamıştı. Devam ederek:

— Ben size ne söylemiş isem onu yapacaksınız. Anlaşıldı mı? Ben size hisse senetlerini ve çeki göndermiştim, işte bu kadar, dedi.

Ronni:

— Evet gönderdiğiniz çek te buradaymış, diyerek zarfın içinden çeki çıkardı ve ufak ufak parçaladıktan sonra kâğıt sepetine attı.

Step hiddetinden mosmor olmuştu ve bir kelime söylemedi. Söylerse hisse senetlerinin de aynı âkıbete uğraması muhtemeldi.

Dr. Mervil sinirli bir vaziyette Ronni'ye ilerliyerek:

— Bir mesele zuhuruna meydan vermiyelim Ronni! Sizin Step'e tâbi olmanız icabeder.

— Memnuniyetle tâbiim. Yalnız bildiğim bir şey varsa o da elimde bin hisse senedi bulunduğudur. Step bunları elde etmek istiyor. Çok güzel! Ben de ona bunları satarım; yalnız bugünkü borsa fiyatından olmak şartiyle, başka türlü satmama imkân yoktur.

Step:

— Köpek herif, diye bağırarak Ronni'nin suratına kadar eğildi:

— Mel'un çeki yaz! Benim ile beraber şimdi (Küçük - River - şirketi) yazıhanesine geleceksin ve orada yeni bir hisse senedi doldurup imzalıyacaksın! Anlaşıldı mı? dedi.

Ronni birdenbire ayağa kalkmıştı:

— Yeni hisse senedi çıkarmamı istiyorsanız, derhal yaparım. Fakat siz böyle bağırarak konuşma âdetini bırakmazsanız, söylediğiniz sözlerden bir şey anlıyamaz oluyorum. Açıkçası şudur ki benimle bu eda ile konuşulmaz!.

Step hiddetinden köpürüyordu.

— Boynunuzu koparacağım Morel! Kasamda sizi en aşağı beş sene hapiste yatıracak gizli vesikalar olduğunu da biliyor musunuz bakalım?.

Ronni itidalini muhafaza ederek cevap verdi:

— Onları kasanızdan çıkarabilirsiniz; saklamağa hiç lüzum yok. Benim bildiğime göre bu evrakı siz benden değil, polisten saklıyorsunuz; eğer kasadan bu evrakı çıkarırsanız belki hakkınızda daha hayırlı olur.

Kasayı açan kelimeyi bilmiş olsaydım, onu ben de yapardım. Bu kelimeyi hatırlamağa çok çalıştım; ama mümkün olmadı. Morepulos hakkındaki havadisi gazetelerde okuduğum zaman tüylerim ürpermişti. Kasayı açacağımı zannetmiş ve bütün gece kafamı yorarak bu kelimeyi düşünmüştüm. Ne yazık ki mümkün olamadı.

Step:

— Haydi oradan yalancı! Çabuk hisse senetlerini ver bakalım!.

Diyerek elini uzattı ve Ronni'yi yakasından tutarak:

— Benim kim olduğumu anlamadınsa ben sana bunu öğretirim!

Ronni ceketinin yakasını tutan Step'in parmaklarını müthiş bir kuvvetle bükip kendini kurtardıktan sonra Step'in elini aşağı itti. Step parmaklarının kırılacağını hissedince bırakmak zorunda kalmıştı. Ronni bu müthiş kuvvet gösterisini yaparken sadece:

— Hab şöyle, yakamı bırakın lütfen, demişti.

Step'in buruşuk yüzünden fena halde korktuğu belli oluyordu. Doktor Mervil bunu hayretle farketmişti.

Step birdenbire sorarak:

— Bu hareketi nasıl bana yapabildiniz ha?.. dedi.

Ronni kahkahalarla güldükten sonra tekrar ciddileşerek uşağın zilini çaldı.

— François, lütfen bu bayları dışarı çıkarınız. Siz de beraber çıkmak istiyor musunuz doktor? Yalnız sizinle acele bir mesele hakkında görüşmek istiyordum. Step evini yalnız olarak ta bulabilir değil mi?

Step âdeta uludu.

— Ben senin hesabını göreceğim Morel! O vakit dünyanın kaç bucak olduğunu anlarsın! Haydı geliniz Mervil gidelim.

Doktor gelmek istemiyordu. Step:

— Haydi geliniz doktor! diye bağırdı.

Doktor, Ronni'ye:

— Bugün öğleden sonra size gelirim. Şimdi birine söz vermiştim diyerek süratle Step'i takip etti.

Ronni arkalarından koştu ve merdivene giderlerken seslenerek:

— Beril'e kendisile görüşmek istediğimi söyler misiniz? dedi.

Step hiddetle arkasını dönerek:

— Beril ile görüşmek mi? Namuslu bir kadın sizinle görüşmez dedi.

Ronni sakin bir halle şu cevabı verdi:

— Yahu siz ne terbiyesi kıt adamsınız. Ben şimdi size lâkırdı söylemeğe tenezzül ettim mi sandınız?

XLVII

Jan Step yemek odasında yalnız başına oturmuş öğle yemeği yiyordu. Öğleden evvel hiddetlenmiş olmasına rağmen iştahı kesilmemişti. Tam yemeği bitirdiği sırada bir polis memurunun kendisini istediğini haber verdiler. Memur:

— Ziyaretim arkadaşlarınızın (Traction - Şirketi) ne ait bir meseleden dolayıdır. Zannederim siz bana idare meclisi azası olmadığınızı söylemiştiniz, dedi.

— Evet, çok doğrudur. Ben yalnız bu şirketin hisse senetlerini aldım ve şu anda da bir miktar elimde mevcuttur. Bundan ne çıkar?

— Size bu meselenin ciddî olduğunu bildirmek mecburiyetinde olduğumdan dolayı müteessirim. Müddeiumumilik bu şirketle alâkadar oldu. Üstelik müdürünü de tevkif etmemiz emrini verdiler.

Step pek fena bir vaziyete düştüğünü belli etmemeğe çalışarak:

— Hemen tevkif etmek istiyor musunuz?

Memur başiyle tasdik etti.

— Yarına talik edemez misiniz?

— İmkânsız. Yapabileceğim yegâne iş tevkif işini nihayet bu akşam geç vakte kadar oyalamaktır. Yoksa âmirlerimden ihtar alırım.

Step söylendi:

— Peki, o halde onun bu akşam yabancı bir memlekete kaçmasına mâni olacağım. Onun tevkif işi hakkında hiçbir malûmatı olmamalıdır değil mi?

— Hayır, bir şey bilmemelidir.

— Size çok teşekkür ederim.

Step polis memuru gittikten sonra düşünceli bir vaziyette yemek odasına döndü. Bu sırada çıkagelen uşağı terzledi:

— Hayır, hayır artık hiç kimse ile konuşamam. Arabayı hazırlamalarını söyleyiniz. Sokağa çıkacağım.. Beni görmek istiyen kimdir?

Step'in eline ikinci bir kartvizit verdiler.

— *Jeromais Talbot.*

Step, Ronni'nin düşmanı olduğunu bildiği bu adamın gelişine âdeta sevindi:

— Bu adamı içeri alınız.

. Talbot bildiklerini bütün teferruatiyle anlattı ve ufak bir ilâve de yapmadı.

— Peki siz onu gördünüz mü? ve bundan kat'i surette eminsiniz değil mi?

(Arkası 14. sayfada)

NAT PİNKERTON

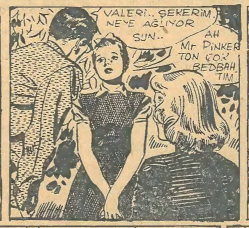

ÇALINMIŞ HEYKEL

Nakleden: Selma Büket

Johnny, parlak kırmızı vagonunu, gururla çekerek yürüyordu.

Geçti bu bıçak kesici söylenmiş hikâyelerden biridir ama, bilhassa yılbaşında bir kere daha dinlenmeye değer doğrusu. Onu anlatanlar da ekseriya sine, bir yılbaşı sabahının erken saatlerinde, batı şehirlerinden birindeki kilise papazının keşfettiği, dehşet verici hakikatten bahsederek başlarlar.

O sabah, civarın sakinleri ilk âyin için gelmeden önce, papaz kilisenin içini son bir defa daha gözden geçiriyordu. Gece âyinlerinden sonra koridorların ve basamakların iyice temizlenip temizlenmediğine bakarak ağır ağır ilerledi.

Saat beşe gelmek üzereydi ve dışarıda hava henüz karanlıktı. Kilise de sadece papazın yürüdüğü yerler aydınlanıyordu. İhtiyarın elindeki şamdanın sarı ışıkları kalın sütunlarda ve taş döşemede korkunç gölgeler bırakarak titreşiyordu. Ara sıra, yağlı boya resimlerle süslü bir pencere camı sokakça renkleniyor, sonra gene kararıyordu. Etrafta da papazın ayak seslerinden başka en hafif bir çıtırtı bile yoktu.

Adam, İsa'nın çocukluk heykelinin önünden geçerken, onu selâmlayıp bir yılbaşı duası etmek için durdu. Şayanı hayret bir ustalıkla tamamlanmış bir küçük sahne üzerinde, bu mukaddes manzara bütün haşmetiyle canlandırılmıştı. Bir kapının arkasından, ağıla dönen çobanlara yolunu aydınlatan yıldız, parıl parıl bir semada öyle güzel belirtilmişti ki.. Çobanlar da yüzlerinde ilâhi mânalar olduğu halde ağıldan içeri giriyorlardı. Hayvanlar ahırlarındaydı. Sahnenin tam ortasında da eğilmiş, kutsî yemliğe bakan mukaddes aile duruyordu.

Papaz birdenbire kaşlarını çatarak biraz daha yaklaştı ve aynı zamanda dudaklarından fırlayan bir hayret sadası kilisenin duvarlarında inilti benzer a...

...kisler yaptı, durdu. Çocukların hâlıkı temsil eden ağıldaki yemlikte küçük heykel, çocuk İsa heykeli, yok olmuştu. Heyecanı gittikçe büyüyen ihtiyar, aramaya başladı. Onu yerinden çıkardı, tefhişdisi, eğdi ve salonda genç inilti dalgalandı. Orada bir şey bilmiyorsa kilise muhafızlarını. Hiç yardımcılarını ve bütün Mahalle papazlarını çağırdı. Fakat hiçbirisi, bir şey bilmiyorlardı. Uzun uzun konuştular ve en sonunda başlarını üzüntü ile sallayıp birbirlerine keder dolu nazarlar atfederek, neyaldıkları kanaatine vardılar. Heykel ne kaybolmuştu ne de başka bir yerdeydi. Onu çalmışlardı.

Rahip durumu uygun bir vaziyet takınarak, ilk âyin için toplanan halka hırsızlığı bildirdi. Sert, fakat hâlâ titreyen bir sesle, mukaddes eşyanın başlıca bu tecavüzün ne kadar mühim bir şey olduğunu anlatırken bir yandan da kederle bakışlarını, kalabalığın arasında herkesin içini okumak istercesine dolaştırıyordu. Nihayet: «Heykel, bugün akşama kadar yerinde bulunmazsa polise haber vereceğim» dedi ve kürsüden indi.

Müteakip âyinlerde de aynı sözleri tekrar tekrar söyledi. Fakat şüphe. Yemliğin içi hâlâ boştu.

Akşama doğru, vakur ve düşünceli yüzlü rahip, bu acıya daha fazla dayanamayacağını hissederek kendini dışarı attı ve üzüntüsünü yatıştırmak için kar altındaki sokaklarda gezinmeye başladı.

Bir hayli ilerlemişti ki, onu ara, cemaatinin en küçük azalarından biri olan beş altı yaşlarındaki Johnny Mullaney'in yürüdüğünü farkederek yavaşladı. Johnny, soğuktan korunmak için vücudunu yutuk yırtık yerlerle sarıp sarmalamış, arkasındaki oyuncak vagonu gururla çekerek karlar arasında düşe kalka ilerliyordu. Bu parlak kırmızı renkli vagonun da yılbaşı hediyesi olduğu besbelliydi.

Papaz, hemen bunun yılbaşı münasebetiyle kiliseye verilen ianelerle alınıp çocuklara dağıtılan oyuncaklardan biri olduğunu tahmin ediverdi. Zira Johnny'nin ailesi, oğluna böyle bir hediye veremeyecek kadar fakirdi.

Papaz çocuğun yanına gidip yeni yılını kutlamak ve vagonunun ne kadar güzel olduğundan bahsederek onu sevindirmek niyeti ile adımlarını sıklaştırdı. Fakat biraz daha yaklaşıp da vagonun boş olmadığını ve içinde de çocuk İsa heykelinin bulunduğunu farkedince heyecandan yerinden dondu. Heykel her iki kolunu açmış parçaları ile ... tükürüşü de, gene seçilebiliyordu. Bir hamlede çocuğun yakasını ve hiddetini göstermek istemiş ve dilinde olduğu ve sinirle Johnny, yaşlı gözleri korkudan büyümüş olduğu halde, papaza bakıyordu. Hiç de seçik ifadeler lazımsız bakışlarında da yavaş yavaş pişmanlık emareleri belirmeye başlamıştı.

Papaz, nihayet sert sesli konuşmasını bitirince, küçük çocuk: «Fakat yanılıyorsunuz, muhterem peder, diye başlardı. Ben bu heykeli çalmadım ki..» Ve yutkunarak devam etti: «Geçen gün dua ederken çocuk İsa'dan yılbaşı hediyesi olarak kırmızı bir vagon istemiş ve eğer bu dileğimi yerine getirirse, vagon'a ilk defa olarak onu bindirip gezdireceğimi vâdetmiştim. Eğer sözümü tutmasaydım, günah olmaz mıydı?..»

FALCI

Nakleden: Leylâ BEKEM

Matmazel Sisera, Rue Saint Honore'nin lüks bir caddesinde, en lüks apartımanın tavan katında oturuyordu. Hayatını falcılıkla kazanırdı. Müşterileri iyi kadınlar veya orta halli kimselerdi. Zenginlerin uğradığı pek olmazdı. Sisera falcılığı ile meşhur olduğu kadar güzelliği ile de meşhurdu. Fakat son derece pısırıktı. Güzelliğini göstermesini bilmezdi. Bu yüzden, yaşı da bir hayli ilerlemiş olmasına rağmen bekâr kalmıştı.

Bir akşam tam, 'Artık müşteri gelmez, gidip yatayım', diye düşünürken kapı çalındı. Sisera aynada kendine bir göz atıp kapıyı açtı. Gelen yakışıklı bir genç adamdı. Son derece şık ve zarif giyinmişti. Sisera hayretle genç adama bakarken, 'Herhalde zengin, çok da yakışıklı' diye düşündü. Genç adam Sisera'nın kendisini süzdüğünün farkında olmamış gibi davranarak nazikâne bir tavırla,

— Size akıl danışmaya geldim Matmazel Sisera, dedi. Bu saatte sizi rahatsız ettiğim için kusurumu affedinız. Fakat çok müşkül bir durumdayım. Yakında hayatımda bir değişiklik vukubulacak. Bunun lehimde mi yoksa aleyhimde mi olacağını merak ediyorum. İstikbal hakkında bazı şeyler öğrenmek istiyorum. Yardımınızı esirgemeyiniz, yalvarırım Matmazel!

Sisera genç adamın kapıya bakışlarına, tatlı sesine hayran kalmıştı. Ona fakat salonu gösterdi. En güzel koltuğunda yer gösterdi. Böyle müşterilerin geldiği pek nadir olurdu. Onun için genç adama bilhassa iltifat etti. Sisera çapkınca bir gülüşle,

— Beni nereden tanıyorsunuz Mösyö? diye sordu.

Genç adam Sisera'ya biraz daha yaklaşarak,

— Ben de bu apartımanda oturuyorum dedi. Sizi tanımamak ne mümkün. Sizinle birkaç defa merdivende karşılaştık. Fakat siz güzel gözlerinizi yere indirerek bakmadan geçip gittiniz. İki senedir mübbeli bir oda kiralıdım. Bir aydır burada oturuyorum. Sizi görür görmez bayıldım. Sizi seviyorum Matmazel.

Sisera'nın kalbi heyecanla çarpıyordu. Yanakları pembe pembe oldu. Fakat çabucak kendini toparladı.

— Falınıza bakalım Mösyö dedi. Ve iskambilleri eline alıp karıştırmağa başladı. Sonra önüne küçük bir masa çekip iskambilleri açtı. Her zamankinden daha fazla dikkat sarfederek kâğıtları okumaya çalıştı. Gözlerini açarak,

— Başınıza bir devlet kuşu konmuş Mösyö dedi. Şansınız açık. Fakat etrafınızda düşmanlar sarıyor. Büyük bir arkadaşınız var. Bu arkadaşınız arkanıza atamazsınız.

Genç adam arada sırada başını sallayarak,

— Çok doğru, diye mırıldanıyor, Sisera'nın söylediklerini tasdik ediyordu.

Genç adam giderken ertesi akşam tekrar gelip falına baktıracağını söyledi.

O akşam Sisera pek az uyuyabildi. Hep genç adamı, Ölen Martel'i düşünüyordu.

Mösyö Martel ertesi akşam tekrar geldi. Ve bu seferler geç vakte kadar kaldı. O akşamdan sonra artık her akşam gelmeğe başladı. Sisera mesutta ve her akşam bu tatlı rüyanın hakikat olmasını, kendisinin evlenme teklifinde bulunmasını için dua ediyordu. Tesadüf iki ayı bulmuştu. Saadet içinde yüzen Sisera artık yalnız aşkı için yaşıyordu. Martel her akşam muntazaman geliyordu. Oturup istikbalden bahsediyorlardı. Bir akşam Martel yüzü asık, üzgün geldi. Müdürü onu iş için bir seyahate yolluyordu. Sisera'dan birkaç ay için ayrılması lâzım geliyordu. Sisera buna dayanamıyor gibi sustu. Fakat metanetle sevgilisinin döneceği günü beklemeyi vadetti.

Martel'in hareketinden tam bir hafta sonra idi. Bir akşam kapı kapanır gibi hızlı hızlı çalındı. Sisera kapıya doğru yürürken, 'Yoksa O... ...' diye düşünüyordu. Fakat gelen hiç tanımadığı bir yabancı idi. Sisera 'Yeni bir müşteri' diye düşündü. Yaşlıca kibar bir zattı. Onu salona aldı. Sonra küçük masayı önüne çekip iskambilleri karıştırmağa başladı. Ziyaretçi,

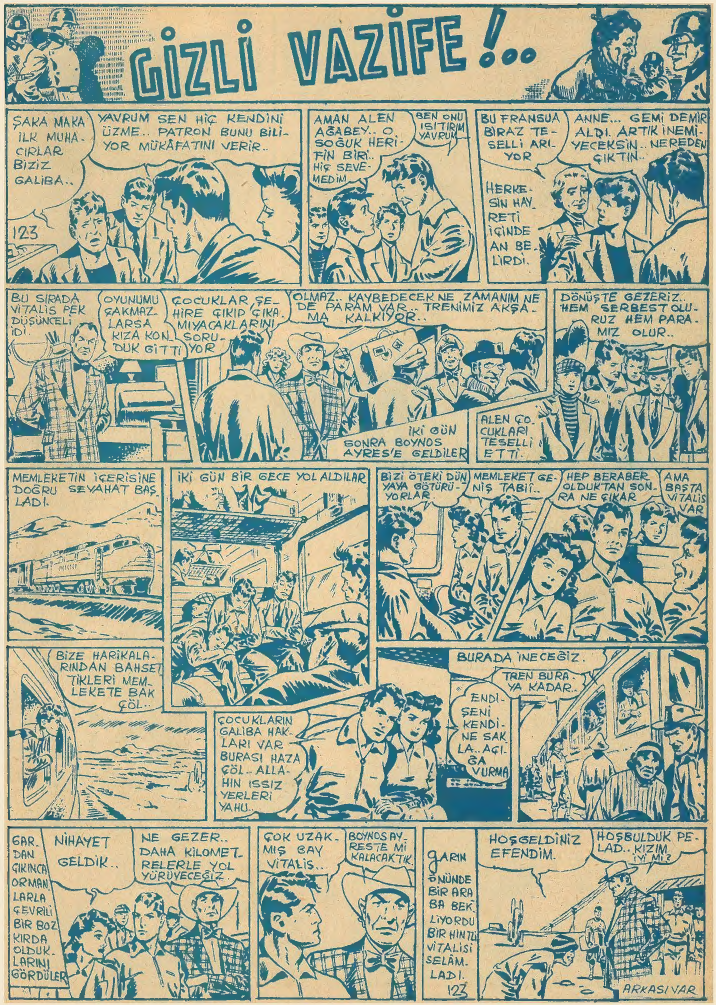
— Falıma baktırmağa gelmedim Matmazel dedi. Jean Houdent'u tanıyor musunuz?

Sisera, hayır diye başını salladı.

— Ben sivil polis memuruyum. Onu tanıyorsunuz. O bir asker kaçağıdır. Bir romanlar kadar harici edilmişti. Bu apartımanda Ölen Martel adı altında ikamet ediyordu. Acaba nereye gittiğini biliyor musunuz? Kasarken antremanın kasasından paraları çalmayı da ihmal etmedi. Bir de siz mücevherlerinize bir bakınız. Sizi de soymuş olmasın!

Sisera bayılacak bibirdi. Gidip sandığını açtı baktı. Bomboştu. Oradaki iskambillerden birine çakıverdi. Ne ağlayabiliyor ne de bir şey söyleyebiliyordu. Memur sırıtarak,

— Falınızda bunu görmemiştiniz galiba, dedi.

GİZLİ VAZİFE!..
ŞAKA MAKA İLK MUHA. CİRLAR BİZİZ GALİBA..
YAVRUM SEN HİÇ KENDİNİ ÜZME.. PATRON BUNU BİLİYOR MÜKÂFATINI VERİR..
123
AMAN ALEN AĞABEY.. O SOĞUK HERİFİN BİRİ.. HİÇ SEVEMEDİM..
BEN ONU İŞİTİRİM YAVRUM..
BU FRANSUA BİRAZ TESELLİ ARIYOR
HERKESİN HAYRETİ İÇİNDE AN BE LİRDİ.
ANNE... GEMİ DEMİR ALDI. ARTIK İNEMİYECEKSİN.. NEREDEN ÇIKTIN..
BU SIRADA VİTALİS PEK DÜŞÜNCELİ İDİ..
OYUNUMU ÇAKMAZ. LARSA KIZA KONDUK GİTTİ
ÇOCUKLAR ŞEHİRE ÇIKIP ÇIKA MIYACAKLARINI SORUYOR
OLMAZ.. KAYBEDECEK NE ZAMANIM NE DE PARAM VAR.. TRENİMİZ ARŞAMA KALKIYOR..
İKİ GÜN SONRA BOYNOS AYRES'E GELDİLER
ALEN CO. CUKLARI TESELLİ ETTİ.
DÖNÜŞTE GEZERİZ. HEM SERBEST OLURUZ HEM PARAMIZ OLUR..
MEMLEKETİN İÇERİSİNE DOĞRU SEYAHAT BAŞLADI.
İKİ GÜN BİR GECE YOL ALDILAR
BİZİ ÖTEKİ DÜN YAYA GÖSTERİYORLAR
MEMLEKET GEZİŞ TABİİ..
HEP BERABER OLDUKTAN SONRA NE ÇIKAR
AMA BAŞTA VİTALİS VAR
BİZE HARİKALARINDAN BAHSETTİKLERİ MEMLEKETE BAK ÇOL..
ÇOCUKLARIN GALİBA HAKLARI VAR BURASI HAZA ÇOL.. ALLAHIN ISSIZ YERLERİ YAHU..
BURADA İNECEĞİZ.
TREN BURAYA KADAR..
ŞİMDİ SENİ KENDİNE SAKLA.. AÇIĞA VURMA
GAR. DAN ÇIKINCA ORMANLARLA ÇEVRİLİ BİR BOZKIRDA OLDUKLARINI GÖRDÜLER
NİHAYET GELDİK..
NE GEZER.. DAHA KİLOMETRELERLE YOL YÜRÜYECEĞİZ
ÇOK UZAKMIŞ GAY VİTALİS..
BOYNOS AYRESTE Mİ KALACAKTIK
GARIN ÖNÜNDE BİR ARABA BEKLİYORDU BİR HİNTLİ VİTALİSİ SELÂMLADI.
123
HOŞGELDİNİZ EFENDİM.
HOŞBULDUK PELÂD.. KIZIM İYİ Mİ?
ARKASI VAR

MANDRAKE

MANDRAKENİN, HAYRETTEN DİLİ TUTULDU.. NARDA DUR. MADAN AĞIN İÇİNDE YUKARI ÇIKIYOR BİR YANDAN "BENİ KURTARIN!" DİYE AVAZI ÇIKTIĞI KADAR BAĞIRIYORDU..

5

NARDA YÜKSELDİ.. YÜKSELDİ. MANDRAKE AŞAĞIDA NOKTA GİBİ KALDI.

TAM BU SIRADA MANDRAKENİN YANI BAŞINA KALIN BİR SARMAŞIĞA BAĞLANMIŞ MUAZZAM BİR TAŞ DÜŞTÜ. AT ÜRKTÜ.

APTULLAH DÖRT NALA GELDİ. İLK SUALİ "NARDA NEREDE?, OLDU. MANDRAKE "HELE SEN KENDİNE DİK..

MANDRAKENİN SÖZÜ YARIDA KALDI. KOCA APTULLAH ATIYLA BERABER YENİ BİR TUZAĞA DÜŞTÜ..

123

VE O DA NARDA GİBİ YAVAŞ YAVAŞ YUKARI ÇEKİLMEYE BAŞLANDI. MANDRAKE ELİ KOLU TUTULMUŞ GİBİ HİÇBİRŞEY YAPAMIYORDU.

ARKASI VAR

GÖK SÜVARİ

MARGRİT BU SORU KARŞISINDA ŞAŞIRDI FAKAT KENDİSİNİ ÇABUK TOPARLADI.
HA.. SARI.. BAKALIM ARAYA BİR AVUKAT KOYARIZ..
PEKİ... GÜLE GÜLE
531

MARGRİT ÇIKINCA ORORA İKİ GÖZÜ İKİ ÇEŞME AĞLAMAYA BAŞLADI.
ARTIK HERŞEY BİTTİ.. ONUN KALBİNDE YALNIZ MARGRİT VAR.. BENİM VE ELEONORE'NİN HİÇ KIYMETİ YOK..

BAKAN AZTİRİD, MARGRİTİN NEYE GELDİĞİNİ SORUNCA
ÇOK RİCA EDERİM BENİ YALNIZ BIRAK.. ARTIK ARAMIZDA HERŞEY BİTTİ..
MEMNUN OLDUM.. ŞİMDİ NE OLACAK

DÖRDÜMÜZ BİR ARADA MES'UT BİR HAYAT SÜRECEĞİZ. YARIN STOKHOLMDEN MAKSİMİLYEN İÇİN GİYECEK ALACAĞIM. SONRA GRANA GİDİP YERLEŞECEĞİZ?
NE İYİ ANNE.. GRANA GÜZEL BİR YER Mİ?

BU ODA BİZE DAR GELİYOR. PANSİYONCUYA SÖYLESEK TE BİZE KORİDORUN NİHAYETİNDEKİ BÜYÜK ODAYI VERSE..
FENA OLMAZ ORADA BİR YATAK FAZLA VAR..
723/1

AZTİRİD, KIZINI KIZDIRACAK YENİ BİR SUAL YUMURTLADI.
MAKSİMİLYENİN NAFAKASI İÇİN MUTABIK KALDINIZ MI?
ONA BEN BAKACAĞIM ANNE.. ÖYLE YÜZÜNÜ BURUŞTURUP DURMA.. NE SÖYLESEN NAFİLE

SEN NE AHMAK KIZSIN ORORA.. KİM İÇİN.. NE İÇİN BUNA KATLANIYORSUN?
ANNE SEN BUNU ANLIYAMIYORSUN BARI SUS
53/2
AMAN CANIM ANLAMASI, ANLAMAMASI VAR MI? HERİF SENİ BU HALE SOKSUN BIRAKSIN.. SONRA LAF..
ANNE SEN BUNU ANLIYAMAZSIN,
ANNE BANA SİĞİNAN BİR ÇOCUĞU BEN RED. DEDEMEM..
EVET.. ÇOCUĞA AÇIYORSUN.. FAKAT ASIL SEBEP BU DEĞİL.. SEN HÂLÂ O HERİFİ SEVİYORSUN..
ANNEMİN HAKKI VAR.. NE YAPAYIM.. ELİMDE DEĞİL.. SEVİYORUM ZORLA DEĞİL A..
UBALDO BU SIRADA ORORAYI BULMAK İÇİN TANIYANLARA BAŞVURDU.
NE MUTLU SENİ GÖRE BİLENE UB.
MERHABA.. SİZİ HANGİ RÜZGÂR ATTI
SİZİ RAHATSIZ ETMİYORUM YA..
TAM UBALDO İÇİNİ KEMİREN SUALİ SORACAKKEN
BİR DAKİKA UB. DARA FALIMA BAKIYORDU.... ACABA BİR SARIŞIN
DUR DUR.. KUPA AS'ININ YANINDA PİK RUA'SI.. BUNUN MANASI KİN VE REKABETTİR
123/2
SENİN FALIN DA İSKAMBİLLERİN DE YERİN DİBİNE GEÇSİN YANI DEMİŞTİR Sİ UĞURSUZ KAĞIDIN YERİNİ..
İSKAMBİLİN NE SUÇU VAR BUNDA? KABAHAT SEN DE.. HEP SEVGİLİSİ OLAN KIZLARA BAKTA OLURSUN.. DUR BAKALIM UBALDONE DİYOR?
ARKASI VAR

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 1

YAZAN: K. TUĞCU

— 1 —

Benim gibi, anasız, babasız büyümüş, hayatı yatılı mekteplerde geçmiş bir insan için dünyada bir tek sevgi kaynağı ve güvenilecek insan olan bir amcayı sevmemek kabil mi?

Yatılı mektebe gireceye kadar bana kimsesizliğimi belli ettirmemiş, bayram gibi, kandil gibi mübarek günlerde, çocuk kalbimdeki yalnızlığı o doldurmuştu.

Daha sonra, pek zengin ve hatırlı bir insan olduğu halde, hayatın güçlükleriyle karşılaşarak daha güçlü yetişmem için beni yalnız bırakmıştı. Onu yıllarca, yıllarca görmedim. Antikacı ve eski eserler meraklısı olduğu için altı yıl önce ihtiyar yaşına bakmadan memleket dışına çıkmıştı.

O, ne gittiği yer, söyler, ne de ne geleceğini bildirirdi. Acayip biyişi, ipe, sapa gelmez, anlaşılmaz bir adamdı.

Liseden çıkmış, Tıp Fakültesine devam ediyordum. Hayatımı kazanmak zorundaydım. Benim için de bir sıhhat memuru gibi aşı yapar, enjeksiyon yapardım. Aynı zamanda daha küçük sınıflardaki talebelere dersler verirdim.

Amcamın Aksarayda, dar sokaklarla çevrilmiş, yüksek duvarlı bir bahçe içinde konağı vardı. Duvar diplerine dizilen yüksek kestane ve incir ağaçları komşu evlerden bile konağın görülmesine engel olurlardı.

Bu evde tenha, sessiz bir hayat vardı. Amcam ilk karısından benim pek küçüklüğümde ayrılmıştı. Sonra Maide adında bir kız almıştı. Bana ana gibi bakan bu kadını asıl yenge olarak tanırdım. Amcamın ilk karısından bir oğlu dünyaya gelmişti. Halit adını verdikleri bu oğlanla ben yaşıttık. Maide yengemden de bir kız dünyaya gelmişti. Benden beş yaş küçük olan bu kızın adı da Lâmia idi.

Basri amcamın yeryüzünde bir tek tasası ve bir tek derdi olmuştu. Bu da Halidin okumaması.

Halit okumuyordu. Hocalar tutulmuş, yanına iyi arkadaşlar katılmış, okutmak için ne mümkünse yapılmıştı. Daha sonra amcam onu dövmeğe başladı. Dayak, cezalar, payfamalar para etmiyordu. Daha pek küçük yaşında gözü haylazlıkta olan Halit konaktan kaçıyor, deniz kenarında dolaşıyor, sefil çocuklarla ahbaplık yapıyor, bostanlara, bahçelere girerek meyva çalıyordu.

Kendisi için bir yüz karası olduğunu söyleyen Basri amcam beni oğluna örnek olarak gösterirdi. Maide yengem, kendisine üvey analık yapıyor demesinler diye Halidin kusurlarını, suçlarını saklar, iyilikle onu yola getirmeğe çalışırdı.

Halidin konaktan para çalıp kaçtığı etraftakileri dolandırdığı oldu. Nihayet amcam kendisini evlâtlıktan reddedince bir iki yıl sokaklarda süründü. Nihayet yine babasının evine geldi. Uslandığını ve iş güç sahibi olacağını söyledi.

Basri amcam onu önce bir tüccarın yanına verdi. Daha sonra da bir yazıhane açtı. İşte bu sıralarda ben de onlarla eskisi kadar çok görüşmemeğe başlamıştım.

Basri amcamın beni kendi başına bırakmasına [illegible] Lâmia haftada bir defa olsun beni bir yerde görüyordu. O da mektebe gittiği için yolunu değiştirir ve benimle karşılaşırdı.

Amcamdan pek ciri, pek nazlı ve hakikatli bir çocuktu. Amcam bana: Adnan, evlâdım, artık bize gelme. Ne yaparsan yap, kendi hayatını kazan. Bizi yok bil. Fakat tahsilini bitirdiğin gün ilk çalacağın kapı, benim evim olmalıdır. Bu hareketimdeki isabeti daha sonra anlıyacaksın. Haydi oğlum, git. Allah yüreğindeki kolay getirsin Allah yardımcın olsun» diyerek alnımdan öptü ve sırtımı okşıyarak beni evinden uzaklaştırdığı gün Lâmia pek üzülmüştü.

Onu Üniversitenin konuşmada ilk gördüğüm gün pek büyükdü. Maide

Gözlerini kapatarak kendisini ölüme bırakmıştı.

yengem öleli birkaç gün olmuş. Pek yalnız kalmışlar.

Daha sonra onunla buluşmamız âdet oldu. Arkadaşlarım onun için benim sevgilim olduğunu söylerlerdi.

Hakikaten çok severdim. Çünkü hakikatliydi. Bana sokulurdu. İrileştiği, bir genç kız olduğu zaman bana:

«Beni öpme artık ağabey» demişti.

Küçücük bir kız olduğu halde benim işlerimi gören, bana bakan bu kızcağız benim için yegâne sevgi menbaı idi.

Daha bir yıl önce, bir gün birlikte parka gitmiş, bir sırava birlikte oturmuştuk. Ona iyiliklerinden, güzelliklerinden bahsettim. O bana daha başka güzel arkadaşlarım olduğunu söyledi. Ben de:

— Lâmia, dedim. Benim kalbimdeki yerini kimse tutamaz. Seni herkesten güzel ve kendime yakın buluyorum.

İkimiz de birer mektepli ve toy çocuktuk. Ellerini bileklerinden tutmuş, ufacık ve sevimli yüzüne bakıyordum. Bu yüzde heyecan, korku, sevinç, neler, neler yoktu ki .

O benim hakikaten sevgilim oldu. İki mektepli olarak buluşuyor, haftada yarım saat kadar parkta oturuyor veya bir yol tutup yürürken konuşuyorduk. Ben söylerdim o dinlerdi. Bir gün şikâyet etmiştim:

— Bir gün de sen söyle, dedim.

— Ben de seni seviyorum işte, nesini söyliyeyim, dedi.

— 2 —

Bir gün, eve döndüğüm zaman, bana evinde bir oda kiraladığım olan madam bir mektup verdi. Bu mektupta şunlar yazılıydı:

Adnan ağabey. Babam çok hasta. Seni istiyor, hemen gel.

Çantamı bırakmadan hemen yola çıktım. Ben konağa gittiğim zaman amcam etrafındakileri tanımıyacak kadar kendisinden geçmişti. O fasl, ele, avuca sığmaz adam bitkin bir yatağa serilmiş, erimiş ve gözlerini kapatarak kendisini ölüme bırakmıştı.

Koca konakta Lâmia ile bir ahçı ve bir hizmetçiden başka kimse yoktu.

Lâmia hıçkırarak ağlıyor ve bana anlatıyordu:

— İki gün evvel Mısırdan geldi. Bitkin bir halde. Orada sıtmaya yakalanmış. Hemen doktor getirdik. Korkulacak bir şeyi olmadığını söyledi. Birtakım ilâçlar ve enjeksiyonlar verdi. Elimizden geldiği kadar bakıyordu.

Basri Amcamın hali fenaya doğru gidiyordu. Yüzüne bakar bakmaz anlamıştım. O arada Halit de geldi. Amcamın beni pek sevdiğini, ölmeden önce bir daha görmek için kardeşiyle haber yolladığını anlattı. Müteessir görünüyordu.

Ben de üzüntü ile:

— Ne garip bir gün yarabbi, dedim. Bugün Tıp Fakültesindeki derslerden geliyorum. Hekim dinlemenin elime aldım. Hemen elbisemi değiştirecek ve buraya koşacaktım. Zavallı Amcacığım.

Gece ilerliyordu. Kendisine başka doktoru viza getirttik. Bu yaşlı ve tecrübeli bir insandı. Hastayı iyice muayene etti. Hemen bir hastahaneye kaldırılması lâzım geldiğini söyledi. Ben:

— Bırakınız adamcağız kendi evinde, rahat döşeğinde ölsün. Bence hepsi faydasızdır, dedim.

Doktor ısrar etti. Hastayı bir saat sonra hastahaneye naklettik ve oraya gidişinden hemen birkaç dakika sonra da öldü.

Gece yarıları hastahane koridorlarında, sokaklarda ağlaşıyorduk. Lâmiayı teselli için uğraşıyordum. Kızcağız pek bitkindi. Konağa gelip yattı. Ana gibi kendisine bakan bir iki hizmetçinin ihtimamına bırakıp hastahaneye gitmiştim.

Amcamın morga kaldırıldığını ve orada otopsi yapılacağını söylediler. Buna neden lüzum görüldüğünü anlamadım. Konağa döndüm. Uzak akrabadan bir iki kadın gelmişlerdi. Lâmianın bana ihtiyacı yoktu. Yirmi dört saattir üzüntülü, uykusuz ve açtım. Halid'e veda ederek kira odama döndüm. Elbiselerimle yatağımın üzerine uzanarak yattım. Dalmışım. Belki bir iki saat uyumuşum. Kapıya vurdular. Sersem bir halde kalktım. İçeriye iki polisle bir komiser girdi.

Şaşkın şaşkın yüzlerine bakıyordum. Gözlerim de ağlamaktan kızarmıştı. Komiser bana nezaketle muamele ederek:

— Adnan Bey siz misiniz? dedi.

— Evet, dedim.

— Müsaadenizle odanızda bir arama yapacağız, dedi .

— Arama mı? dedim. Fakat ne münasebetle?

— Orasını sonra izah ederiz, dedi

Daha fazla konuşmadı. Küçük sandığımı, kitaplarımı, elbisemin ceplerini, dolapları, daha sonra da çantamı ve nihayet not defterimi karıştırdılar. Kitaplarımdan bir ikisini, tecrübe için odama getirdiğim ilâçlardan, ampullerden çoğunu aldılar ve bu arada konağa giderken bırakacak vakit bulamadığım çantamdan bir şeyler alıp gittiler.

Ben hayretler içinde donup kalmıştım. Arası bir saat geçmeden başka bir komiser, yanında bir polisle gelerek bana sorgu yâkimliğine gideceğimi, hemen hazır olmamı söyledi.

Hava kararıyordu. Gece başlamıştı. Odamın niçin araştırıldığını ve beni niçin sorguya çekeceklerini bilmiyordum. Korkudan çok üzüntü ve merak içindeydim.

Bir saat kadar beni beklettikten sonra sorgu hâkiminin yanına soktular. Bu çok sert bir adamdı. Beni yukarıdan aşağıya süzdükten sonra çekmecesinden not defterimin bir kısmını çıkardı, bunların arasına bir de enjeksiyonla birtakım küçük ampuller kattıktan sonra:

— Bunlar sizin mi? dedi.

— Evet, dedim. Yalnız şu enjeksiyon âleti benim değil.

— Onu çantanızda bulmuşlar, dedi.

— İmkânı yok, dedim. Benim enjektörüm var. Fakat bu benim değildir.

— Odanızda araştırma yapanların tuttuğu zabıt var, dedi.

— Bir yanlışlık olacak, dedim.

— Sonra anlaşılır, dedi. Şimdi söyleyin bakalım. Bu notlar nelerdir?

— İmtihan ve etüd notlarım.

— Tıp talebesi misiniz?

— Öyle idim. İki gün önce hekim şehadetnamemi aldım.

— Peki amcanızın zehirlenmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Amcam zehirlenmiş mi?

Büyük bir şaşkınlık içindeydim. Sorgu hâkimi beni dikkatle süzüyor, gözlerini yüzüme dikmiş vüdumdaki en küçük bir hareketi kaçırmıyordu. Birden haykırarak:

— Bu hareketinizle adliyeyi aldatamazsınız? dedi.

(Arkası var)

HALKIN KENDİSİYLE BİRLİK OLDUĞUNA İNANAN AMİRAL MÜDAFAA HAZIRLIKLARINA BAŞLADI.
TOPLARI ŞURAYA.
60
NİBİO AMİRALE YARANMAK İÇİN KENDİNİ ÖLDÜRESİYE ÇALIŞIYOR, ORADAN ORAYA KOŞUYORDU.
BU ADAYA KİMSE AYAK BASMAMALI..
BU SIRADA LİMANIN BİR MEYHANESİNDE, MUHAFIZLAR KONUŞUYORLAR
AMİRALİN SÖYLEDİKLERİNE İNANDINIZ MI?
BEN İNANDIM KRAL HAKİKATEN DELİYDİ.
ADALAR KRALİÇESİ
MUHAFIZLAR KRALIN UŞAĞI RAMONU DENİZDEN ÇIKARDILAR
NE YAPIYORSUN?
KRALIMI KARŞILAMAĞA GİDİYORUM.
SEVGİLİLER ONA SADIK BİR SEN Mİ KALDIN?
EVET. BELKİ DELİYDİ FAKAT ÇOK İYİ KALPLİ BİR İNSANDI. ONA SADIK KALACAĞIM.
ÖYLEYSE DENİZE ATALIM ŞUNU
ATIN NE OLUR SANKİ.
BİR SAATE KALMAZ GERİ GELİR.
DAHA GEMİ GÖRÜNMÜYORLAR LERDE YOK. HERHALDE ÜÇ GÜN ÜÇ GECE YÜZECEK..
BU SIRADA MAĞARADA HAKİKİ KRALİÇE BİR HAYLİ UĞRAŞTI. ELİNDEKİ TEK ALET BİR HANÇER, KIRILINCA ÜMİTLERİ SUYA DÜŞTÜ.
ARTIK YAPACAK HİÇBİR ŞEY KALMADI BARİ GİDİP O CESUR GENCİN YANINDA ÖLEYİM
SERSEMLER BENİ HEP YÜZECEK SANIYORLAR. SANDALIMI GİZLEDİĞİM YERDEN ÇIKARIR, YELKENİ AÇAR VE RAHAT RAHAT GİDERİM
123
HENÜZ NEFES ALIYOR, DEMEK YAŞIYOR. ÇOK KAN KAYBETTİ. DIŞARI ÇIKARABİLSEYDİM.
ARKASI VAR

Himaye

Yazan: M. YAMAN

Tren, yolcularını Haydarpaşa garına dökmüştü. Herkesin bir bekliyeni, karşılayanı vardı. Hiç olmazsa gidecekleri yeri biliyorlardı.

Ağabeysi askerde bulunan Fatma, anasından sonra babacığını da kaybedince kasabada yapayalnız kalmış ve başını sokacağı bir yer bulmak ümidiyle trene binerek İstanbul yolunu tutmuştu.

Trende, başına geledeni kendisine anlattığı genç bir adam onun küçük bavulunu elinden alarak peşi sıra gelmesini söylemişti.

Kız pek gençti. On yedi yaşında. Pek saftı. Kasabada büyümüş. Pek güzeldi. Bakanlar gözlerini geriye alamıyorlardı.

Onun çantasını taşıyan adama gelince aç kurtlardan birisiydi. Kızı emzikli bir keçi gibi arkası sıra sürüyerek vapura girmişti.

Gurbet ellerde yadırgayan kız kendisini en alt kamaraya götüren adamın yanında bir aralık ağlamağa başlayınca yaşlı bir kadın bunun sebebini sordu. Kız yanındaki adamın dürtüşlerinden bir şey anlamadan derdini ve acılarını bir çırpıda anlatıverdi.

O zaman yaşı altmıştan yukarı kıyafeti düzgün, keskin bakışlı bir ihtiyar yerinden kalkarak kıza yaklaşıp sordu:

— Evlâdım, senin İstanbulda bir tanıdığın yok mu?

— Yok efendim.

— Başka şehirde?

— Askerde bir ağabeyim var. Erzurum taraflarında.

— Peki bu bey kimdir?

— Allah razı olsun, trende ahbap olduk.

— İyi ama seni nereye götürüyor?

— Bilmiyorum.

— Akrabalığın, ahbaplığın filân var mı?

— Yok efendim.

İhtiyar, delikanlı sayılacak kadar genç adama döndü:

— Siz bu kızı nereye götürüyorsunuz? dedi.

Öteki cam sıkılarak cevap verdi:

— Nereye götüreceğim, işte kurtarıyorum.

— Peki orada ne olacak?

— Bir otele filân yerleştiririm.

İhtiyar kaşlarını çatarak:

— Oğlum, dedi. Buraya kadar yardım etmişsin iyi. Fakat bundan sonrası senin işin değildir. Bu yavrucağı ben himayeme alıyorum.

Alt kamarada bulunanlar söylenmeğe başladılar:

— Hay Allah bu adamcağızdan razı olsun.

— Gördün mü sen iyi yürekli adamı?

— Öyle ya. Genç adama emniyet edilir mi?

— Bravo morak. Sapına kadar adamsınız.

İhtiyar güzel kızı alıp bir otomobile atladı. Taksi hareket ederken oraya toplanan kadınlı erkekli bir kalabalık yürekten alkışladı:

— Allah bu adamdan razı olsun. Kimsesiz, masum kızcağızı çok büyük bir tehlikeden kurtardı. Hanfin biri kızı almış gidiyordu. Dünya zaten iyi yüreklilerin yüzü suyu hürmetine duruyor.

⁂

Aradan yirmi iki gün geçti. İhtiyar, önünde bulunan kızı yine bir otomobile bindirdi. Ver elini Şişli. Orada güzel bir apartımanın önünde durdular. Apartımanın kapısına kucağı çocuklu bir kadınla genç bir erkek indi. Koşarak ihtiyarı karşıladılar. Genç ve güzel kadın ihtiyarın boynuna sarıldı:

— A babacığım, nerede kaldın. Öldük meraktan. Ne bitmez Ankara bu? Bu kızcağız da kim?

İhtiyar hafif inkiler koparttarak dadesinin da elini sıktı:

— [illegible] tanın size. Sormayın başıma gelenleri.

Güzel bir salona çıktılar. Orada anlattı:

— Geleli yirmi iki gün oldu. Fakat yolda bu kızcağızı rastlamıştım. Azıcık kadar herifin birisi peşine takmış götürüyor. İki gözü iki çeşme. Artık insaf ve merhamet de öldü mü yahu? Aldım herifin elinden. Oradan bir otele götürdüm. Buraya getirsem herkes bin türlü lâkırdı söyler. Otele girdik. Otelci olan herif neden sonra yakama yapıştı. Bu kız kimdir? Kızına nikâh et. Yoksa bırakmam kendinizi. Polise haber veririm. Bre etme, bre eyleme. Elin kızı benim kızımdır diye nasıl yalan söyleyeyim. Derken aklıma geldi. Aldım nüfus kâğıdını verdim nüfus idaresine. Mamele için işte yirmi iki gün bekledik.

İhtiyarın kızı sordu:

— Evlât mı edindin babacığım?

İhtiyar kaşlarını çattı:

— A kızım, sersemciğim, çocuk gibi lâkırdı söylüyorsun. Evlâtlık almak için bu tarlı formalite lâzım. Şahit vereceksin, sebep göstereceksin. Bir takım hukukî ve adlî kırtasiyecilik. Bu yaşta ben daire daire koşabilir miyim?

— Peki ama ne yaptınız?

İhtiyar gayet hafif bir sesle iki kollarını da yanlarına açarak:

— Ne yapabilirim, ne edebilirim, a kuzuçuğum, dedi. Çocuk yanım boyun elinde kalıp da ziyan olmasın diye nikâh ediverdim kendime.

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI 20

FIRTINA KAPTAN 15

ÇAPKIN YOLCU

(3. sayfadan devam)

"Çok nazikseniz, ama biletleri ben olmadan size vermezler ki."

Böyle söyliyerek Steve'le beraber gişenin önüne gelen kadın çantasından parlak çerçeveli bir kağıt çıkarıp memura uzattı.

Adam hemen doğruldu ve: "Buyurun, Mrs. Harrison, dedi. Telgrafı çekmekle çok iyi etminiz. Size hususi bir vagon ayırdık..."

Steve şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. "Hususi bir vagon mu?" diye kekeledi.

Kadın gülümsedi: "Evet, efendim. Yola çıkmıya çok âni olarak karar verdiğimiz için Fort Wayne'den buraya kadar gördüğünüz şekilde seyahat etmek mecburiyetinde kaldık. Çok şükür bundan sonra rahat edeceğiz."

Gözleri birdenbire kadının elindeki karta ilişen Steve bübütün şaşırdı.

"Siz... Siz pasoyla mı seyahat ediyorsunuz?.."

"Evet, babam bu hatta çalışan trenleri işleten şirketin sahibidir de..."

GİZLİ KUVVETLER

(6. sayfadan devam)

— Tamamen eminim. Ben merdivenlerden koşarak inerken kır sakallı biri de evin önünde duruyordu. Elindeki fotoğraf makinesi ile onun hemen bir fotoğrafını çıkardı. Step fotoğrafı aların Moropulos olduğunu ve fotoğrafı alınanın da Beril Mervil olduğunu anlamıştı.

— Devam ediniz!

— Hepsi bu kadar. Benim vazifem bu malûmatı size söylemekti. Şayet bu yüzden Ronald Morel beni ölümle tehdit edecek olursa onu tevkif ettireceğim...

— Çok iyi olur... Artık gidebilirsiniz, çok teşekkürler ederim.

Jan Step, Beril ile Ronni arasındaki münasebeti çoktan anlamış ve bu yüzden de fena içerlemişti. Belirtin kendisinden ziyade Ronni'yi sevdiğini pekâlâ biliyor ve bunu gülerek hazmetmeğe çalışıyordu.

Uşak:

— Otomobil kapıda bekliyor, diye haber verdi.

Step evvelâ Belediye dairesine ve sonra da doktor Mervile gitti.

Geldiği haber verildiği zaman Beril ve babası henüz öğle yemeğini yemekte bulunuyorlardı. Beril odasında doktor da kütüphanede meşguldüler.

— Miss Mervil ile görüşmek istiyorum.

Beril merdivenden aşağı indi. Genç kız, Step'in bir şeyler öğrendiğini hissetmişti.

Şimdi ne yapacaktı? Beril böyle müşkül vaziyetle mücadele ederek birdenbire karşısına çıkan bu adamı görmeden önce bir an misafir odasının kapısı önünde durdu. Sonra cesaretini toplar su misafir odasının kapısı önünde durdu. Sonra cesaretini toplıyarak odaya girdi. Step hemen söze koyuldu:

— Ee söyle bakalım. Ronald ile aranızdaki münasebet hakkında işittiğim hikâyeye ne dersin?

— Ne işittiniz?..

— Sen onun sevgilisi imişsin!

Nişandan sonra ve düğünden evvel bu gibi hikâyeler pek hoşa gitmez zannederim değil mi? Peki bunu baban da biliyor mu?

Beril başını salladı ve ağzını açmadı.

— O da bilse iyi olur mu?

— Artık mahzuru yok!

— Tabii bunların hepsi senin için birdir ha? Güzel, çok güzel!.. Artık şu buraya kadar vardığa ha?.. Halbuki bugün öğleden sonra da nikâhımız olacaktı.

(Arkası var)

Kalb Kalbe Karşıdır!
Maalesef Hayır... On beş güne kadar hareket Mecburiyeti varmış.
Demek yine ayrılık!
Rudy sen ve ben burada ne kadar mesut olacaktık! Ama neden bukadar şansızız biz?
Evet, halimiz ne olacak bizim? Fakat sen cesaretini kaybetme Flora!
BU SIRADA VIOLET İLE KAPRİNSKİ HER UĞRADIKLARI ŞEHİRDE FAZLA DURMAYIP ACELE YOLLARINA DEVAM EDİYORLAR.
Kimbilir o iki sersem bizi nasıl arıyorlardır. İçimden hallerine gülmek geliyor.
Sen bunları şimdi bırakta bitmek üzre olan paralarımızı düşün. Nihai darbe için daha epi zaman var.
Hangi son Darbe?
Anlamamazlıktan gelme canım! Bir ay sonra Corcun karşısına çıkıp 100000 dolar verirsen ayrılırım demen için... Göreceksin ki verecektir...
Olmaz. Ona birşeyler acı çektirmek niyetindeyim. Bunu, ondan Nefret ettiğim için yapıyorum.
Ama nefret Aşkın kardeşidir! Tekrar Corcu Sevmeye kalkma!..
Bilmem Fakat şu Corc açgözlü bir erkek şimdi onun bana niç bağlanmadığını anlıyorum. Bunun için ona çektireceğim.
Bırak bu kuru lâfları da sen parayı düşün
HARBİN İLK HEYECANLI HABERLERİ ARASINDA FLORA İLE CORC AYRILIK GÜNÜNÜ BEKLEMEKTEDİRLER.
Ne haber?
Yeni bir şey yok! Polis hafiyesi Violetin izini bulamadı... Bütün hesaplarımız altüst oldu. Flora!..
123/1

BİNBİR ROMAN

